

Hvězdička Valentýna z konce vesmíru

Na samém konci vesmíru, kam ani oko ani dalekohled nedohlédne, bydlela malá, úplně malá hvězdička. Neměla ani jméno, jak byla malinká a zapomenutá. Kroužila na své malé oběžné dráze kolem svého malého slunce a nudila se. Tak to šlo mnoho světelných roků.

Hvězda byla stále stejná. Stejně kulatá a stejně malá. To proto, že hvězdy nerostou. Prostě se narodí už velké a právě tak velké zůstanou celý svůj dlouhý život. Ale tahle hvězdička byla nejen stále stejně velká, ale také stále stejně zapomenutá. A protože už obíhala stále stejnou drahou svého koutu vesmíru svého slunce celé ty roky, světelné roky, začala se nudit. A nudila se čím dál víc. A čím víc se nudila, tím víc přemýšlela.

„Co já bych tak podnikla? Jak já bych si s někým ráda hrála? Nějak si to tu zpestřila. Zkrátila si dlouhou chvíli.“

Ale široko daleko bylo jen slunce. A to přeci s hvězdami nikdy nemluví a ani nesmí mluvit. A pak už byl jen černočerný vesmír. A tak dny plynuly a nic se nedělo. A protože se nic nedělo, bylo všechno ve svých kolejích a hvězdičce nezbylo než poctivě obíhat své slunce.

Až jednoho dne se v jednom koutu černé vesmírné tmy objevilo něco zvláštního. Nejdřív to byla taková zlatá tečka. Ale už zanedlouho byla z tečky spíše taková malá šmouha.

A ta se stále zvětšovala a zvětšovala. Byla to bláznivá vlasatice Kometa Letora.

Už zdálky si smutné hvězdy všimla a namířila si to přímo k ní.

„Ahoj.“ Křikla vesele a obíhala kolem hvězdy a prohlížela si ji.

Hvězdička se zarazila:

„Ahoj“ a dodala jako správně vychovaná hvězda. „Já jsem Hvězda.“

„Já jsem Kometa Letora.“ Kroužila vlasatice, protože komety už jsou takové. Nikdy chvilku nepostojí v klidu. „Ty jsi tu nová, vid’? Když jsem tudy letěla naposled, tak tady bylo úplně pusto. Jen slunce a tma“ zasmála se Kometa.

„Pusto je tady pořád. A taky je tu nuda“ povídá Hvězda a postěžovala si ještě: „Já jsem tu sama víš. A je mi tu smutno, že nemám kamarády.“

Vlasatice hodila hlavou, prohlédla si hvězdu ještě jednou dokola a pak povídá: „Staň se taky kometou! Polet' se mnou uvidíme spolu neznáme kraje a končiny. Už nikdy nebudeš sama“.

A tu se poprvé ozvalo moudré slunce:

„Letoro, to nemůžeš! Bláznit malým hvězdám hlavu, aby se staly kometami. To by ten vesmír vypadal, kdyby si každý dělal, co ho napadne. Pamatuj si, vesmír má své zákony a ty jsou platné pro každého bez rozdílu! Ty jsi kometa, ona je hvězda. A tak je to správné“.

A Kometa Letora to uznala.

„Nemohou být všichni kometami“ a snažila se hvězdu utěšit: „Vlastně je to moc důležité“.

„Ale já se nezlobím. Nechci být kometou. Víš, je tu nuda, ale jsem tady doma“. podala kometě ruku.

„Třeba si spolu uděláme někdy o prázdninách výlet tady po okolí. Zastav se tady zase až poletíš kolem.“

Letora se rozloučila a už už by letěla dál a tu se plácla do čela:

„Víš co, já Ti přece jen něco dám. Dárek! Ten nejkrásnější. Dám Ti jméno. A až poletím příště kolem, zavolám na Tebe“.

A od té doby se malá hvězdička jmenovala Valentýna. Je to vznešené jméno, to nejlepší a nejkrásnější pro hvězdu z konce vesmíru.